

Биволарче

Митко весело свирѣше и подкарваше тѣхната биволица на паша.

Караманка бавно, бавно пристѣпяше съ тежкитѣ си крака и въртѣше голѣмитѣ си кротки очи.

— Де-е, Мачо! — викаше Митко, като подигаше единия си крачолъ, който вѣчно падаше и се влачеше по земята.

Всичката грижа на Митко бѣше Караманка. По-рано той имаше двѣ козички, но сега той е вече голѣмъ, още една годинка и той ще бѣде ученикъ, и му дадоха да пасе Караманка.

— Хайде, Мачо! — подвиква Митко и шибя Караманка съ прѣчка, три пѣти по-голѣма отъ него.

Митко бърза, но Караманка си знае своята — едва стѣпя, сѣкашъ не чува Митковитѣ викове.

Най-сетнѣ дойдоха до голѣмата поляна, край рѣката, задъ която бѣха царевицитѣ.

Караманка захрупа сочната трѣва, а Митко край нея пази съ прѣчка въ рѣка да не би Караманка да прѣгази рѣката и прѣскочи въ чуждитѣ царевици.

Настана обѣдъ. Слънцето запали дебелия гърбъ на Караманка и тя рѣши, безъ да слуша Митковитѣ заповѣди, да се натопа въ прохладнитѣ води на рѣката.

Бавно, бавно се опѣти тя къмъ рѣката, спусна се по ронливия брѣгъ и нагази водата.

Митко крѣщи, удря съ прѣчката, но Караманка сѣкашъ не слуша. Тя нагази до срѣдата на рѣката, изтегна голѣмото си тѣло въ водата, изпъна глава и изпрѣхтѣ тържествено срѣщу Митко, като опрѣска цѣлото му лице съ вода.

— Дий, Караманъ! — крѣщи Митко и така силно удари съ прѣчката си Караманка, че прѣчката се начупи на нѣколко парчета.

Караманка не мръдна. Изтегна се тя по-хубаво, завъртѣ опашка, удари съ нея по водата и измокри цѣлъ Митка.

На Митко му идѣше да заплаче. Но що можеше да направи? И той излѣзе на брѣга, седна подъ голѣмата върба и се загледа въ водата.